Вийшла з хати стара мати,
З матір’ю дитина:
Драний брилик на голівці.
На плечах — куцина.

Поминули село рідне,
Плаче бідна мати:
Син-коханець подавсь в найми —
На хліб заробляти.

Обняла його, цілує
Та пита з журбою:
"Чи побачусь, милий синку,
Ще хоч раз з тобою?"

"Годі, мамо, побиватись,-
Каже син.— Об чому?
Пороблюся — бог поможе,
Та й вернусь додому".

Попросив благословення,
Поплівсь по дорозі...
А матуся все дивилась
Та ковтала сльози.

Живі мої колишні поривання,
До боротьби ж не здужаю давно...
Смієшся ти з важкого горювання,-
Тобі смішне воно?